

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Δρος Φαίδωνος Παπαδόπουλου
Θεολόγου

Στὴν ἐκκλησιαστικὴ ὁρολογία καὶ πράξη συναντοῦμε συχνὰ ὅρους καὶ πρακτικὲς, πού προέρχονται ἀπὸ τὸ χῶρο τοῦ ἀθλητισμοῦ. Τό πιό χαρακτηριστικό, ἴσως, παράδειγμα εἶναι ἡ ἐπάλειψη τοῦ βρέφους κατὰ τὸ μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος μέ λάδι, κάτι πού ὡς γνωστό δηλώνει ὅτι ὁ (ἡ) νεοφώτιστος, ὡς ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ, θά ἀγωνίζεται κατὰ τῶν δαιμόνων, μᾶς καὶ οἱ παλαιστὲς στὴν ἀρχαιότητα ἀλείφονταν πρὶν ἀπὸ κάθε ἀγῶνα μέ λάδι. Οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας ὀνομάζονται συνήθως ἀθλητὲς, ἀθλοφόροι, στεφανιφόροι, πολὺαθλοι, ἐνῶ οἱ τόποι ἀσκήσεώς τους χαρακτηρίζονται ὡς παλαιστρες. Ὁ προσωπικός ἀγῶνας τοῦ κάθε Ἁγίου ὀνομάζεται στάδιο, ἐνῶ καὶ ἡ περίοδος τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, κατὰ τὴν ὁποία οἱ πιστοὶ καλοῦνται νά ἀσκηθοῦν μέ προσευχή, νηστεία καὶ μετάνοια, χαρακτηρίζεται ὡς στάδιο. Ἀξίζει, ἐπίσης, νά τονιστεῖ ὅτι, κατὰ πάγια πρακτικὴ, ἡ Ἐκκλησία ἐπευλογεῖ τίς ἀτομικὲς ἢ ὁμαδικὲς προσπάθειες στό χῶρο τοῦ ἀθλητισμοῦ, μέ τὴν τέλεση ἁγιασμῶν

κατὰ τὴν ἐναρξὴ ἀθλητικῶν περιόδων ἢ ἀγῶνων ἢ καὶ μέ τὴν ἐνίσχυση ἀθλητῶν ἢ σωματείων. Ἀρκετὲς Μητροπόλεις ἢ ἐνορίες μερμνοῦν γιὰ τὴν παροχὴ εὐκαιριῶν ἀθλητικῆς στοῦς νέους μέ τὴ δημιουργία ἀθλητικῶν ἐγκαταστάσεων, ἐνῶ, στὰ πλαίσια τῶν κατηχητικῶν κινήσεων καὶ τῶν κατασκηνωτικῶν περιόδων, οἱ ἀθλητικὲς ἐκδηλώσεις καλύπτουν σημαντικό μέρος τοῦ ὅλου προγράμματος.

Τό ἐνδιαφέρον τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸν ἀθλητισμό ἐδράζεται στὴν ὀρθόδοξη ἀποψη γιὰ τὸ ἀνθρώπινο σῶμα καί, συνεπῶς, οὔτε ὄψιμο μπορεῖ νά θεωρεῖται οὔτε περιστασιακό. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ψυχοσωματικὴ ὄντοτητα καὶ τὸ σῶμα του

πέμπει σέ ἀρνητικὲς συμπεριφορές. Εἶναι ἡ διασκέδαση μέσα στοὺς ἐκκωφαντικούς ἦχους τῶν ντίσκο, μέσα σέ ὑποπτα κλάμπ, μέσα στὰ σκοτεινὰ ὑπόγεια ψυχοφθόρας ἀναστροφῆς. Ἐκεῖ στὰ «ὀρθάδικα» πολλοὶ νέοι, ὀρθιοὶ καὶ στριμωγμένοι, κρατώντας τὸ τσιγάρο καὶ κατανalώνοντας ἐπιδεικτικὰ πολὺ ἀλκοόλ, νομίζουν ὅτι ψυχαγωγοῦνται καὶ διασκεδάζουν κάτω ἀπὸ τοὺς ἐκκωφαντικούς ἦχους μιᾶς μουσικῆς, πού δέν τοὺς ἐπιτρέπει νά ἀκούσουν οὔτε τὴ φωνή τους.

Πολύ συχνὰ αὐτοὶ οἱ χῶροι καταγγέλλονται ὡς κέντρα τῆς παρανομίας καὶ τοῦ ἐγκλήματος, ὡς χῶροι χρήσης, διακίνησης καὶ ἐμπορίας ναρκωτικῶν, ὅπου οἱ ἄνθρωποι τοῦ παράνομου, τοῦ γρήγορου καὶ τοῦ εὐκόλου κέρδους ἐκμεταλλεύονται, κακοποιοῦν καὶ ὠθοῦν στὴν καταστροφὴ ἀνυποψίαστους νέους.

Εἶναι δυνατό νά ὑπάρχει ἀληθινὴ καὶ ὑγιὲς ψυχαγωγία σέ αὐτοὺς τοὺς χώρους; Ὅταν νέοι ἄνθρωποι, μετὰ ἀπὸ πολὺωρη

παραμονή σ' αὐτὰ τὰ κέντρα, ἐπιστρέφουν στό σπίτι τους κουρασμένοι, μεθυσμένοι, μέ χίλιες δύο ἀρνητικὲς εἰκόνες στό μυαλό τους, μέ τὸ κεφάλι τους νά βουίζει ἀπὸ τὸν καπνὸ, τὸ ἀλκοόλ, τίς φωνασκίες, τὴν ἀποπνικτικὴ ἀτμόσφαιρα, ἔχουν ἄραγε ψυχαγωγηθεῖ; Ἀντί γιὰ χαρὰ, ἀνάπαυση καὶ ἡρεμία πού προσφέρει ἡ ἀληθινὴ καὶ ὑγιὲς ψυχαγωγία, εἶναι κατάκοποι, σωματικὰ καὶ ψυχικὰ ράκη.

Ὁ Χριστὸς θέλει νά χαιρόμαστε· ὄχι νά εἴμαστε σκυθρωποί, κατσούφηδες καὶ ταλαίπωροι. «Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε» (Ματθ. ε', 12), μᾶς προτρέπει. Ὅμως, ἀληθινὴ χαρὰ καὶ ψυχαγωγία ὑπάρχει μόνο κοντὰ στὸν Θεό μέ τὴν τήρηση τῶν εὐαγγελικῶν ἐντολῶν. Αὐτὸς πού μᾶς ἔδωσε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ μας θέλει νά τὸν δοξάζουμε καὶ νά τὸν εὐχαριστοῦμε μέ ὅλο μας τὸ εἶναι, «ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ἃτινὰ ἐστι τοῦ Θεοῦ» (Α' Κορ. στ', 20).